

Kamernieuws november 2019

Ontleend aan www.sgp.nl en www.christenunie.nl. Bij verschillende berichten staat op de sites zelf nog meer achtergrondinformatie.

Verhoging van prostitutieleeftijd naar 21 jaar

Door Stieneke van der Graaf op 15 oktober 2019 om 17:07

"Pas je wel op?" Tijdens een werkbezoek met Stichting De Haven in een van de prostitutiestraten van Den Haag, stelt één van de vrouwen die we bezoeken mij deze vraag. Het is al laat op de avond, en het straatbeeld is grimmig. Deze vrouw kent de straten, en de mannen die erin lopen maar al te goed, en vraagt ons op te passen. Het maakt me droevig. En haar waarschuwing houdt me sindsdien bezig. Want zij werkt elke avond in deze troosteloze omgeving. Wie past er op haar?

De ChristenUnie maakt zich grote zorgen over prostitutie en de daarmee vaak gepaard gaande mensenhandel. Legalisering van de prostitutie heeft niet tot minder uitbuiting en mensenhandel geleid. Sterker nog, de legalisering van prostitutie faciliteert mensenhandel juist. De ChristenUnie streeft naar een samenleving waarin geen vraag meer is naar betaalde seks. Zolang deze vraag nog wel bestaat, vinden we dat de overheid deze niet moet faciliteren. Omdat we zien en weten dat prostitutie inbreuk maakt op de diepste integriteit van vrouwen en mannen en altijd gepaard gaat met ongelijkwaardigheid.

In het regeerakkoord hebben we belangrijke stappen kunnen zetten om mensen in de prostitutie te beschermen tegen misstanden en uitbuiting. Vandaag zet het kabinet een nieuwe stap met de lancering van de Wet regulering sekswerk. De wet verhoogt de minimumleeftijd van prostitutie naar 21 jaar. Dat betekent dat er geen tieners meer in de prostitutiestraten mogen werken.

Ook wordt het voor mensen in de prostitutie verplicht een vergunning te krijgen. Daardoor zijn ze in beeld bij de gemeente, gezondheidszorg en kunnen signalen van uitbuiting beter worden opgemerkt dan nu. Als derde komt er een pooierverbod. Je mag

geen geld verdienen aan iemand die zonder vergunning in de prostitutie werkt. Daarmee maken we het makkelijker om mensen aan te pakken die vrouwen en mannen uitbuiten.

De strijd tegen mensenhandel en gedwongen prostitutie is een strijd van de lange adem. Dat geldt ook voor deze wet. Al bijna tien jaar wordt er aan de wet gewerkt. Daarom hebben wij tijdens de Algemene Politieke Beschouwingen er bij premier Rutte krachtig op aangedrongen om nu echt vaart te maken. We zijn blij dat hij daar nu gehoor aan geeft.

Ik ben de politiek in gegaan om recht te doen als er onrecht plaatsvindt. Bij dit onderwerp is dat concreet en ben ik zeer gemotiveerd. De komende tijd gaan we deze wet in de Tweede Kamer bespreken. De ChristenUnie zal zich daarbij hard maken voor de slachtoffers van uitbuiting. Ons doel is ervoor te zorgen dat de maatregelen in de wet, écht helpen in de strijd tegen gedwongen prostitutie en mensenhandel. Daarbij weten wij ons geïnspireerd door Spreuken 31:8 waar staat: "Spreek voor hen die weerloos zijn en bescherm het recht van de vertraptten". Of wat vrijer vertaald: pas op hen die dat het hardste nodig hebben.

Zonder boer geen 'voer'

Publicatiedatum: 18 okt. 2019 | Tweede Kamer

Het kabinet meet met twee maten. De boeren, maar ook de mensen in de bouw, krijgen voor de stikstofcrisis een hogere rekening gepresenteerd dan andere vervuilers. Dat is oneerlijk en moet dus anders. Lees hier de spreektekst van Kamerlid Roelof Bisschop bij het debat over de stikstofcrisis.

"Laat ik maar direct met de deur in huis vallen. De SGP heeft grote moeite met de stikstofbrief. Om kort te gaan: we vrezen uitverkoop van de landbouw, terwijl modelberekeningen, het Natura 2000 regime en de industrie met fluwelen handschoenen behandeld worden.

Ja, er is een juridische werkelijkheid, of we het leuk vinden of niet.

Ja, we moeten meer investeren in beter natuurbeheer, zodat de natuur meer aankan.

Ja, de landbouw kan, als de overheid meewerkt, een bijdrage leveren.

Maar het betekent niet dat je als kabinet nu als een kat in het nauw rare sprongen moet gaan maken.

Hoe gaat het kabinet uitverkoop van de landbouw door Schiphol en andere kapitaalkrachtige partijen voorkomen? Komen er voorwaarden bij externe saldering?

Afpakken rechten

De SGP zet grote vraagtekens bij het afpakken van vergunde ruimte en de 30% afroaming van ammoniakruimte. Ook zonder afroaming realiseer je al een daling van de depositie, omdat externe saldering pas door kan gaan als op geen enkel hexagoon sprake is van een depositietoename.

Als je op één hexagoon quitte speelt, heb je op honderd andere hexagonen een daling te pakken.

De meest onverstandige stap is wel het afpakken van productierechten bij externe saldering. Het is niet nodig voor het stikstofverhaal. Het maakt externe saldering onnodig duur, terwijl dat het overgebleven instrument is om niet alles op slot te laten staan. Het zet benutting van emissie reducerende technieken de voet dwars.

Minister, doe dat a.u.b. niet!

Emissiereductie

Het kabinet zet allereerst in op het slopen van stallen. Waarom niet meer investeren in emissiereductie op het boerenerf? Zet in op het voorkomen van ammoniakvorming bij de bron.

Boeren zien kansen voor beluchting van mest, verdunning met water, minder kunstmestgebruik, meer beweiding en minder stikstof in het voer.

Pak die handschoen op. Zorg als de wiedeweerga voor erkenning in plaats van stroperige procedures. Trek dáár snel extra geld voor uit.

Even tussendoor: wordt het saneringsfonds voor de varkenshouderij nu gericht op stikstof in plaats van op geur?

Hef taboe Natura 2000 op

Het kabinet heeft één taboe nog niet geslecht. Dat is Natura 2000. Laten we Natura 2000 alsjeblieft niet heilig verklaren door zekerheden en garanties op de vierkante millimeter. Dat is een modelwerkelijkheid die geen recht doet aan de praktijk. We leven niet in Utopia, maar in een dichtbevolkt land met miljoenen hardwerkende bouwvakkers, boeren en andere burgers.

Even concreet:

1. Het beheren van stikstofgevoelige habitatsnippers hoeft echt niet met een bataljon juristen ernaast. Haal daar de Natura 2000 status vanaf. Brussel geeft ruimte om deze prioriteiten te stellen. Waarom maken we het onszelf onnodig moeilijk?

2. Volgens de modeltheorie kan stikstof tot op kilometers afstand van een project terecht komen. Dat is in de praktijk niet terug te vinden. Alle reden om een streep te trekken: AERIUS stopt bij verkeer al na vijf kilometer met rekenen. Bij boerderijen en bouwprojecten niet. Dat is meten met twee maten. Als we bij de uitstoot door voorbijrazend verkeer stoppen bij vijf kilometer, waarom doen we dat dan ook niet bij landbouw? Waarom trekken we bij bouwprojecten geen streep bij 1 kilometer? Die emissie is een fractie van de emissie van snelwegverkeer.

Begin per gebied per direct met een drempelwaarde van 0,05 mol, een zesde van een ganzenpoepje. Honderd keer 0,05 mol is bij elkaar nog maar 1% van de laagste kritische depositiewaarde. Ook wetenschappers zeggen: dit gaat nergens over. Het zou al veel vergunningellende besparen. Verhoog die gebiedsgebonden drempelwaarden als er meer onderbouwing voor is.

Zorg verder voor een vrijstelling voor de tijdelijke emissie bij bouwprojecten zelf. In Zeeland was een bouwproject dat tijdelijk voor 7 mol depositie zorgde. De Raad van State vond het geen probleem dat het hierdoor slechts 7 dagen en 11 uur langer zou duren voor de achtergronddepositie de kritische depositiewaarde zou bereiken. Een volstrekt absurde tekentafelrealiteit, maar blijkbaar zijn er mogelijkheden...

Metingen

In natuurgebieden wordt van alles gemeten, behalve waar het nu om gaat: de depositie. Ga als de wiedeweerga het veld in om metingen te doen en het beleid daarop af te stemmen. Kijk ook eens naar hoe het echt met de plantjes en beestjes in een gebied gaat. De kritische depositiewaarde is nu de heilige graal, terwijl er in een gebied veel meer speelt. Graag beide benen op de grond en aan de slag met de gebiedsaanpak.

Zeeland

Tot slot een signaal uit Zeeland. De Zeeuwen liggen letterlijk onder de rook van Antwerpen en hebben zelf nauwelijks knoppen om aan te draaien. Hoe gaat het kabinet hen uit de brand helpen?

Vrij zijn om Jezus' naam te belijden

Door Joël Voordewind op 29 oktober 2019 om 19:30

Elke dag worden er christenen vervolgd vanwege hun geloof. Iedere dag!

Een van de bekendste voorbeelden was de Pakistaanse vrouw Asia Bibi. Jarenlang zat ze in de cel vanwege haar geloof. De strenge blasfemie wetten in het islamitische land zorgden voor een lange straf na een valse beschuldiging. Dankzij enorme internationale druk, dankzij intens gebed en dankzij haar moedige advocaat Saif ul Malook kwam zij vrij en is zij nu in veiligheid. Iets om dankbaar voor te zijn! Maar tegelijkertijd is het een klein lichtpuntje. In Pakistan blijft de situatie van christenen moeilijk. Op dit moment verdedigt advocaat Malook het gezin Masih. Ook dit gezin wordt nu na valse beschuldigingen bedreigd met lange gevangenisstraffen of zelfs de doodstraf.

Op vele andere plekken gaat het vreselijke onrecht van christenvervolging dagelijks door. Mannen, vrouwen, jongens en meisjes die hun leven willen toewijden aan Jezus, hebben te maken met straffen, beperkingen en soms zelfs de dood. Wereldwijd werden alleen al in 2018 meer dan 4000 broeders en zusters gedood vanwege hun geloof, zo meldt Open Doors. Een schokkend en verdrietig getal. Het totale aantal onvrije christenen is bijna niet te bevatten. In een lijst van vijftig landen die Open Doors naar buiten brengt, gaat het om 245 miljoen vervolgte christenen.

Op dit moment hebben broeders en zusters veel te vrezen in Syrië waar de oorlog een nieuwe wending nam en voorheen relatief veilige Koerdische gebieden nu volop geweld kennen. Het is nog onduidelijk hoe hun toekomst eruit ziet, maar het is en grote reden tot zorg. In veel andere Arabische landen is het nog altijd strafbaar om een ander geloof aan te nemen. Bekering is daar dus strafbaar. Het aantal christenen in het Midden-Oosten daalt van jaar tot jaar door vervolging. Terwijl dit landen zijn waar de vroegste christelijke gemeenschappen leefden. Hun vrijheid en veiligheid staat dagelijks onder druk.

Als ChristenUnie komen we al sinds onze oprichting op voor vervolgte christenen wereldwijd. Maar we weten ook dat we hierin samenwerking moeten zoeken. Daarom zijn ChristenUnie Europarlementariër Peter van Dalen, CDA Kamerlid Martijn van Helvert en ik deze week bij een internationale VN-conferentie over het thema geloofsvrijheid. Hier spreken we met parlementariërs uit vele landen over dit belangrijke onderwerp. Want we willen coalities sluiten om wereldwijd te zorgen voor verandering. Wetgeving die bekering strafbaar stelt, moet worden tegengegaan. In ieder land moet men vrij zijn om de naam van Jezus Christus te belijden.

En daarvoor is nog een lange weg te gaan.

Dit onderwerp krijgt helaas vaak te weinig aandacht in de media, maar dat maakt het niet minder belangrijk. Het gaat om de vrijheden waar we als land voor staan, die moeten we internationaal ook verdedigen! De situatie van Asia Bibi laat zien dat internationale druk effect heeft.

Daarom wil ik minister Blok ook vragen om hier nog meer werk van te maken. Als we terug zijn, zullen we de Tweede Kamer laten weten welke mogelijkheden we zien voor internationale samenwerking om godsdienstvrijheid te bevorderen. Maar ik wil de minister ook vragen dat Nederland hier het voortouw in gaat nemen. Ik vraag hem om geld vrij te maken voor een wereldwijde campagne voor de vrijheid van godsdienst. Laten we andere landen maar aanspreken, laten we pleiten voor christenen die nu vervolgd worden, laat we staan voor de vrijheden waar we in geloven.

Ik weet dat dit een weg van lange adem is, maar we mogen niet zwijgen. In de bijbel staat in Galaten de oproep dat we goed doen aan allen, maar vooral aan onze geloofsgenoten. We brengen hun situatie in ons gebed bij God en we weten dat Hij regeert. Maar ik geloof als we voor hen bidden we zelf ook geroepen zijn om te handelen. Dat kunt u ook doen. Steun onze mede-christenen via Open Doors, Jubilee Campaign en Stichting de Ondergrondse Kerk. Deze organisaties doen geweldig werk. Ondertussen blijven wij vanuit onze positie via alle internationale kanalen pleiten voor hun vrijheid en veiligheid zoals we ook hebben gedaan voor Asia Bibi in Pakistan. We zijn het onze broeders en zusters verplicht.

Mijn bijdrage aan het stikstofdebat

Carla Dik-Faber op 18 oktober 2019 om 14:03

Nederland heeft een stikstofprobleem en dat gaat ons allemaal aan. Dit stikstofprobleem komt niet uit de lucht vallen. We leven op de ecologische pof. We willen alles, we willen het nu en we willen het allemaal tegelijk op dat hele kleine stukje aarde, terwijl de dingen die het leven waarde geven onder druk staan.

Het Programma Aanpak Stikstof leek te mooi om waar te zijn en dat is ook zo gebleken. Dat trekt ook mijn fractie zich aan. Velen hebben hierin verantwoordelijkheid gedragen en spreken zich nu niet uit. Ik denk dat het belangrijk is om dat wel te doen. Dan gaat het over keuzes die door deze Kamer zijn gemaakt, ook door mijn fractie, voorzitter. Het is goed om daar lering uit te trekken en niet weer dezelfde fouten te maken. Willen we ons leven leefbaar houden, dan zullen we allemaal moeten inschikken. Daarbij zijn keuzes noodzakelijk. Die keuzes gaan niet alleen over landbouw, maar ook over de industrie en over het wegverkeer, de luchtvaart en de scheepvaart.

Wat we de afgelopen dagen zagen met het boerenprotest, was een clash tussen de Randstad en de regio. Ik begrijp heel goed dat de boeren het niet zien zitten als de landbouw de prijs moet betalen, maar het vliegverkeer geen strobreed in de weg wordt gelegd, de Formule 1 koste wat het kost door moet gaan en 130 km/u rijden heilig is. Terecht ontkracht het kabinet in de brief het beeld dat bepaalde gebieden of sectoren exclusief verantwoordelijk zijn voor de stikstofproblematiek en terecht stelt de minister dat de maatregelen in alle sectoren en in alle delen van het land genomen moeten worden. Kunnen de ministers ons verzekeren dat alle sectoren hun bijdrage gaan leveren aan deze gezamenlijke opgave?

De prioriteiten van de ChristenUnie zijn helder. Die liggen niet bij een verhoging van de maximumsnelheid en niet bij ongebreidelde groei van het vliegverkeer. Onze prioriteit ligt wel bij de omslag naar een kringlooplandbouw. En ja, dat betekent inderdaad dat niet alles bij het oude blijft. Maar die omslag maken we wel samen met de boeren: niet over de boeren, niet zonder de boeren, maar samen met hen.

De ChristenUnie vindt het belangrijk dat iedereen die in Nederland boer wil zijn vooruit kan en een toekomst heeft. We helpen boerenbedrijven met vernieuwen, bijvoorbeeld met innovatieve stalsystemen. We zien hier ook al heel mooie initiatieven in, bijvoorbeeld in de FoodValley. We helpen boeren met verplaatsen als dat nodig is. Wanneer boerenzonen en -dochters het bedrijf willen overnemen en voortzetten, kunnen ze steun verwachten. Boeren die willen stoppen, bieden we ruimhartig de mogelijkheid daartoe. Daarbij is het uitgangspunt vrijwilligheid. Hoe kunnen boeren duidelijkheid krijgen over de keuzes die ze kunnen maken, de gevolgen die dat heeft en de hulp die ze daarbij kunnen krijgen?

De ChristenUnie steunt de gebiedsgerichte aanpak van het kabinet en het investeren in natuurherstel. Dat laatste is heel hard nodig. Wel heb ik nog een aantal vragen naar aanleiding van de brief over de stikstofaanpak. Wat is de uitkomst van het overleg met de provincies? Is daar al meer duidelijkheid over?

Gisteren was er een interessant rondetafelgesprek en dat leverde mij een aantal inzichten op. Het model van het RIVM weliswaar niet perfect, maar is wel het beste dat we hebben. Het is wetenschappelijk gevalideerd en wordt continu verbeterd. Wel is het belangrijk om de input te vergroten door metingen, satellietbeelden en waarnemingen van ecologen. Afgelopen dinsdag is door deze Kamer een motie in die richting aangenomen. Is de minister bereid om hier op korte termijn stappen in te zetten? Verder werden er gisteren juridische vraagtekens geplaatst bij het verlenen van vergunningen zolang de gunstige staat van de instandhouding van Natura 2000-gebieden niet is gerealiseerd. Zoals ik al zei, moeten we niet weer dezelfde fout maken en daarom is het goed dat de minister voorlichting vraagt aan de Raad van State over een drempelwaarde.

De bouwsector trekt aan de bel. Opdrachten kunnen niet uitgevoerd worden terwijl er een grote woningnood is. Binnenkort lijken er ontslagen te vallen, mensen die we later weer hard nodig hebben. Hoe kunnen we de bouwsector door het dal helpen, is ook mijn vraag aan dit kabinet.

Mijn laatste vraag. Ik denk dat er grote behoefte is aan een tijdlijn. Kan de minister aangeven hoe de planning eruit ziet en wanneer welke maatregelen volgen, zodat mensen weten wanneer waarover duidelijkheid is?

Wajongers niet laten vallen

Publicatiedatum: 30 okt. 2019 | Tweede Kamer

SGP-Kamerlid Chris Stoffer wil de positie van Wajongers beter beschermen. Dat zal hij vanavond zeggen in het debat over de plannen van de regering om de Wajong te wijzigen. Die plannen kunnen ertoe leiden dat Wajongers ineens een forse inkomensval maken.

De regering wil met het wetsvoorstel waarover de Tweede Kamer vanavond debatteert de vele regelingen in de Wajong overzichtelijker maken. Stoffer: "Heel goed dat de regering de bestaande regelingen stroomlijnt. Eenvoud en eenduidigheid zijn goed, maar als dat betekent dat Wajongers een vrije inkomensval maken, dan ga ik daar niet in mee. Wajongers bevinden zich in een kwetsbare positie. Als je dat weet, dan verdienen ze langere tijd bescherming tegen inkomensverlies dan de twee maanden die regering nu voorstelt. Dat moet echt langer, en daar ga ik een amendement indienen."

De bedoeling van de regering is dat werken meer gaat lonen. Stoffer: "Prima natuurlijk, dat wil ik ook. Het is positief dat veel Wajongers door het wetsvoorstel er niet meer op achteruit gaan als ze meer gaan verdienen. Maar als dat betekent dat voor de Wajongers die nu al een uitkering ontvangen ineens leidt tot een inkomensval, dan is dat oneerlijk. Het zou asociaal zijn als deze Wajongers in korte tijd een inkomensverlies van 50% kunnen krijgen."

Voor de SGP weegt dit punt zwaar, zó zwaar dat dit beslissend is voor de vraag om voor of tegen dit wetsvoorstel te stemmen.

SGP: stop reclame van coffeeshops

Publicatiedatum: 4 nov. 2019 | Tweede Kamer

Wietverkopers sponsoren voetbalclubs en sportverenigingen. Langs het veld en op shirts prijken de namen van coffeeshops. De SGP wil dat dat stopt. Van der Staaij: "Het is heel ongezond om het gebruik van softdrugs zo te normaliseren. Met drugsferen op het sportveld is niemand gediend."

De partij diende daarom maandag schriftelijke vragen in bij de minister van Justitie en Veiligheid en de minister voor Medische Zorg en Sport. Van der Staaij: "In de eerste plaats spoort dit niet met het reclameverbod als één van de gedoogcriteria voor coffeeshops. Daarnaast is het zo dat coffeeshops afhankelijk zijn van geld uit het criminele circuit, met dat geld wordt vervolgens de plaatselijke voetbal gesponsord. En het kan niet zo zijn dat het kabinet voor alcohol-, tabaks- en drugspreventie zegt te staan, maar vervolgens wel reclame van coffeeshops gedooft. Dat spreekt elkaar tegen. Bovendien schaadt het de volksgezondheid."

Van der Staaij wil daarom van de beide ministers weten hoe vaak deze vorm van sponsoring voorkomt, of er iets tegen gedaan is en welke maatregelen de ministers nu gaan nemen om de financiële banden tussen coffeeshops en (sport)verenigingen te verbreken.

'Werken aan jeugdzorg die écht werkt'

Door Joël Voordewind op 8 november 2019 om 13:20

De zorg voor en bescherming van kwetsbare kinderen en jongeren moet goed geregeld zijn. Gemeenten zijn hier in 2015 verantwoordelijk voor geworden, maar zij moesten het doen met minder geld dan voorheen. Deze korting is niet goed geweest.

Jeugdigen ontvangen nu niet tijdig de goede hulp en ondersteuning, waardoor schrijnende situaties ontstaan. Het is daarom belangrijk dat gekeken wordt wat gemeenten nodig hebben om de zorg voor jeugdigen beter vorm te geven. Samenwerking tussen gemeenten om specialistische vormen van jeugdzorg (zoals pleegzorg, gesloten jeugdzorg en anorexiazorg), jeugdbescherming en jeugdreclassering (boven)regionaal te regelen is hierbij cruciaal.

Het is goed dat nu duidelijker wordt op welk niveau verschillende vormen van jeugdzorg geregeld moeten worden. Gemeenten blijven hierbij verantwoordelijk om de zorg zo mogelijk bij het gezin te houden. Laten we hierbij niet opnieuw vanuit Den Haag de gemeenten en de instellingen de wet voorschrijven, maar nu samen en in goed overleg gaan werken aan jeugdzorg die echt werkt voor onze kinderen en jongeren.

Hoop voor een verweesde samenleving

Door Gert-Jan Segers op 12 november 2019 om 12:09

Onze samenleving is verweesd. Zo constateerde Pim Fortuyn bijna twintig jaar geleden. En het is de vraag of we sindsdien meer geborgenheid gevonden hebben. Ik vrees het tegendeel. De kloven in de samenleving dijen uit. De politiek polariseert. Het maatschappelijk klimaat verkilt.

Sinds najaar 2017 zit de ChristenUnie in de regeringscoalitie. Ik ben dankbaar voor wat we op die plek bereiken. Soms zijn er op lastige thema's grote doorbraken, soms zetten we met de voeten in de modder kleine stapjes. Maar in alles wat we doen, laat dat beeld van die verweesde samenleving mij niet los. Bij het toetreden tot de coalitie en alle drukke dagelijkse overleggen die daarbij horen, heb ik voor mezelf een opdracht geformuleerd: ik wil niet ophouden te zoeken naar hoop voor dit verweesde en verdeelde land.

In mijn nieuwe boek 'De verloren zoon en het verhaal van Nederland' zoek ik naar die hoop. In mijn zoektocht herlas ik het verhaal dat Jezus vertelt over een verloren zoon, of misschien beter gezegd: over twee verloren zonen. Ik ging daarin een portret van deze tijd zien. De jongste zoon relativeert zijn afkomst en trekt er als ambitieuze globetrotter op uit. Hij komt zichzelf hard tegen als hij bij tegenspoed toch een gemeenschap nodig blijkt te hebben. Maar ook de oudste zoon, die thuis is gebleven, is niet helemaal op z'n plek. De avonturen van zijn jongere broer voelen als een bedreiging, en bitterheid is zijn tweede natuur geworden.

In dit boek wil ik het verhaal van de verloren zonen in duiken. Bij alle zegeningen van ons land en onze tijd wil ik de morele crisis die er ook is onder ogen zien. Ik geloof dat we samen opnieuw moeten zoeken naar ons gemeenschappelijk huis waarin we ons vertrouwd kunnen voelen. De rol van de politiek is daarin belangrijk, maar ook beperkt. Het is van groot belang dat de overheid ons gemeenschappelijk huis beschermt, en daarin is zij de afgelopen tijd tekortgeschoten.

Maar thuiskomen, dat kunnen alleen wij: u en ik. Thuiskomen, dat heeft uiteindelijk ook een geestelijke, spirituele dimensie, zo is mijn diepe overtuiging. Maar thuiskomen hier en nu doen we ook bij elkaar. Alleen wij, verloren zonen en dochters van deze tijd, kunnen bouwen aan een samenleving met aandacht voor elkaar.

(Dit is het voorwoord van mijn nieuwe boek 'De verloren zoon. En het verhaal van Nederland', hier te bestellen bij Uitgeverij Balans: <https://www.uitgeverijbalans.nl/boeken/de-verloren-zoon/>. Mocht je het ergens in de komende tijd lezen, ik hoor graag wat je er van vond!)

Balans vinden

Door Carla Dik-Faber op 13 november 2019 om 16:57

Ons land heeft te maken met een stikstofcrisis. Jarenlang is geprobeerd deze het hoofd te bieden met de zogenaamde Programmatische Aanpak Stikstof (PAS), maar daar heeft de rechter een streep door gezet. De PAS bleek te mooi om waar te zijn en dat is het ook.

Het kabinet zet nu de noodzakelijke stappen om de situatie op korte termijn vlot te trekken. Dat is hard nodig om perspectief te bieden aan bouwers, boeren en andere Nederlanders en om tegelijkertijd onze schepping te beschermen. Samen zoeken we naar een nieuwe balans en dit zijn de eerste stappen.

We krijgen veel vragen over onze keuzes en in deze blog probeer ik uit te leggen hoe de ChristenUnie afwegingen maakt bij de stikstofcrisis.

De mens kreeg van God de verantwoordelijkheid zorg te dragen voor de schepping. Dat betekent zorgen voor balans tussen de ambities, dromen en wensen van mensen en de ruimte en bescherming die de natuur nodig heeft. Zodat we op een goede manier kunnen leven op deze aarde, op een goede manier kunnen leven in dit land. Het is aan ons om te kiezen voor het goede leven met elkaar en met de natuur.

Die balans is scheef. We hebben in dit land jarenlang met de mond beleden dat we natuur willen beschermen, maar er vervolgens te weinig aan gedaan. 'Natuurgebieden willen we behouden' schreef een vorig kabinet op, maar we namen niet de maatregelen om dat echt te doen. 'We willen dier- en plantsoorten behouden' was het voornemen van ons land, maar keuzes maken om daar invulling aan te geven, bleek moeilijk.

De Raad van State bewaakt de rechtstaat en bewaart het evenwicht tussen alle belangen die in Nederland botsen. Als we wetten maken, regels invoeren, voornemens formuleren dan kijkt deze hoogste rechter of de overheid zich wel aan haar eigen regels houdt. De Raad van State heeft geconcludeerd dat de stikstofwetgeving die er lag, de natuur onvoldoende heeft beschermd. De overheid moet handelen. Die uitspraak was pijnlijk, het was een opdracht die niemand heeft gezocht, maar het is wel een uitspraak die glashelder en eerlijk is.

Als we de natuur willen behouden, als we duurzaam het goede leven willen leven, moeten we andere keuzes maken.

En die uitspraak, die confrontatie met jarenlange mooie woorden met te weinig daden, zet ons op een kruispunt. Brengt ons middenin een pijnlijke crisis die iedere Nederlander raakt. We kunnen er niet langer omheen, we kunnen en mogen niet langer uitstellen of listen bedenken, we moeten er dwars doorheen met elkaar.

Bouwers en boeren voelen de crisis nu het meest concreet. Zij ervaren dat hun projecten niet door kunnen gaan, dat uitbreiding stil ligt, dat werkloosheid dreigt. Maar ook mensen die hopen op een nieuw huis voelen de crisis. En ondertussen blijft de situatie dat de natuur en soortenrijkdom in ons dichtbevolkte land achteruit gaan. De natuur voelt al decennialang de crisis. Onze manier van leven – intensief en in de allerhoogste versnelling – put de schepping, onze natuur uit. En gaat ook ten koste van onszelf. Niet alles kan.

Het oplossen van deze crisis vraagt nu iets van ons allemaal. Er moet gehandeld worden in het belang van mensen die hopen op een huis, in het belang van vele (familie)bedrijven en in het belang van de natuur.

Voor ons gelden dan twee uitgangspunten.

1. Dit probleem vraagt om echte keuzes. De tijd van listen en doorschuiven is voorbij.
2. We moeten allemaal ons steentje bijdragen.

Het belangrijkste is nu dat de bouw op gang komt. Dat heeft prioriteit. De maatregel die op korte termijn het meest effectief is, is de verlaging van de maximumsnelheid naar 100 kilometer per uur. We vragen nu iedereen in ons land om iets langzamer te rijden zodat

de bouw van woningen door kan gaan. We dragen allemaal ons steentje bij omdat we weten hoe belangrijk een dak boven je hoofd is. Met deze maatregel kunnen we ook zeven grote infrastructurele projecten door laten gaan.

Onze veiligheid mag niet in het geding zijn. In Nederland voeren we dagelijks een strijd tegen het water. Dijken worden verhoogd, zand wordt opgespoten aan de kust en ga zo maar door. Daarom komt het kabinet met een noodwet om deze projecten door te laten gaan. We compenseren de natuur in de kustgebieden voor de uitstoot van stikstof die dit veroorzaakt.

We gaan samen met de boeren op weg naar kringlooplandbouw, maar kijken op korte termijn ook naar innovaties in de agrarische sector. De eerste stap is dat minder eiwitrijk voer wordt gebruikt in de landbouw, zodat de uitstoot verminderd kan worden. We onderzoeken hoe we een sterk en robuust natuurnetwerk kunnen aanleggen zodat de natuur weerbaarder wordt. Kleine plukjes natuurgebied kunnen we mogelijk herindelen en samenvoegen om op bepaalde gebieden ruimte te creëren.

Dit zijn de belangrijkste stappen voor de korte termijn. Zo kunnen we de bouw op gang brengen, waterveiligheid garanderen en de natuur beschermen. Op de langere termijn is meer nodig. Het kabinet gaat de komende weken in gesprek om keuzes te maken. Onze inzet is dat wij en de volgende generaties in een land kunnen wonen waar ruimte is voor natuur, ruimte om te wonen, ruimte voor economie, maar wel op een manier waarmee ons land in balans is. Zo beschermen we de schepping, zo werken we aan perspectief.

Internationale kritiek op Israël is onverteerbaar

Publicatiedatum: 14 nov. 2019 | Tweede Kamer

"Israël kan niet verslappen. De landsverdediging heeft terecht de allergrootste prioriteit." Lees hieronder de bijdrage van SGP-voorman Kees van der Staaij aan de begrotingsbehandeling van Buitenlandse Zaken.

Wat mij bijgebleven is van vele ontmoetingen in de afgelopen jaren in binnen- en buitenland, met politici in Afghanistan, gelovigen in Nigeria, advocaten in Colombia, artsen in Zweden, vaders en moeders in Irak, is dat uiteindelijk mensen, hoe verschillend ook, zo ontzettend veel met elkaar gemeen hebben. Wie verlangt er niet naar een gezond en veilig leven? Tegelijkertijd zie je dat er soms zo ontzettend weinig nodig is om totaal uit elkaar gespeeld te worden. Competitie, superioriteitsgevoel of geldingsdrang leiden zomaar tot een conflict. Denk aan de Iraakse voorganger Daniël, die moest vluchten voor IS. Hij zei pas nog op een dag voor geloofsvervolgden: "Mijn familie kreeg een brief van ISIS waarin stond: vertrek binnen 24 uur, of jullie worden gedood. Toen

zijn we halsoverkop van Bagdad naar Erbil gevlucht. We waren alles kwijt." Nee, vrijheid en veiligheid zijn verre van vanzelfsprekend.

We leven niet in een tijdperk van verandering, maar in een verandering van tijdperk, las ik. Dat maakt dat we ons opnieuw moeten oriënteren: waar staan we en waar gaan we heen? We hebben ook in het afgelopen jaar in dit huis weer veel discussies gevoerd, ook op het terrein van het buitenlands beleid, over de plaats van Nederland in de EU, over de rol van de Europese Unie in de wereld, over onrust en onlusten in Libië, Jemen, Iran, maar ook over onze betrekkingen met bondgenoot Amerika en over de verhouding met een agressief Turkije, een sterk Rusland, een ambitieus China. Dat vraagt ook in het buitenlands beleid steeds weer een oriëntatie op de snel veranderende wereld. De SGP wil dat doen vanuit de vaste oriëntatie, vanuit de Bijbelse kernwaarden vrede, verbondenheid en gerechtigheid. Ik wil die drieslag als leidraad voor mijn bijdrage gebruiken en een enkele opmerking maken rond het thema vrede.

Israël

De raketaanvallen uit Gaza in de afgelopen dagen laten weer zien dat in het Midden-Oosten de vrede fundamenteel wordt betwist. Hoelang zullen de aanvallen met raketten nog aanhouden? Israël kan niet verslappen. De landsverdediging heeft terecht de allergrootste prioriteit. In dit licht blijft de disproportionele kritiek op Israël in internationale gremia onverteerbaar. Het ging daar in interruptiedebatjes net ook al over. Niet alleen VN-organisaties, maar ook de Europese Unie maken zich hieraan schuldig. De Etiketteringsrichtlijn, waar collega Voordewind het ook over had, is daarvan een goed, of beter gezegd een slecht voorbeeld. Onder het mom van consumentenvoorlichting zijn namelijk alleen Israëlische producenten doelwit van de Europese Etiketteringsrichtlijn. Toen wij het een aantal jaren geleden hierover hadden in de Kamer, in 2016, kreeg een motie-Ten Broeke een meerderheid en die zegt: dat in geen geval; het moet wel een consequent etiketteringsbeleid zijn. EU-lidstaten zijn echter niet bereid gebleken de richtlijn in gelijke gevallen op gelijke wijze toe te passen en dat is toch ook in strijd met de rechtsstatelijkheid die de Europese Unie zo hoog zegt te achten. Daarom de vraag aan de minister of hij zich ervoor wil inzetten, nu het kennelijk niet lukt om die Etiketteringsrichtlijn breed toe te passen, dat die richtlijn helemaal van tafel wordt gehaald. Gaat hij zich er bij de Europese Commissie voor inspannen dat die richtlijn wordt ingetrokken? Uiteindelijk is dat ook wel fair, want het ging ook helemaal niet om consumentenvoorlichting, maar meer om het maken van een politiek statement.

Tijdens een bezoek aan Israël werd de delegatie van de SGP-fractie bemoedigd door de vele Israëli's en Palestijnen die zich inzetten voor vrede en voor verzoening. Wij willen de minister aanmoedigen om hiervoor vanuit het Mensenrechtenfonds geld te blijven vrijmaken, want wij geloven, eerlijk gezegd, dat er veel meer te verwachten valt van juist dit soort goede samenwerking van onderop, dan van allerlei internationale druk van bovenaf om te proberen oplossingen voor elkaar te krijgen.

Papoea's

Dan het kernwoord "verbondenheid". Ook in mijn tekst staat deze keer een bijdrage over de positie van de Papoea's, juist omdat we daar ook zo'n historische verbondenheid mee hebben en hun situatie zo slecht is. Sinds de overdracht van westelijk Nieuw-Guinea aan Indonesië in 1963 heeft Nederland een ereschuld tegenover de Papoea's. Maar de situatie van dit oude trotse volk is sindsdien, zacht gezegd, niet beter geworden. Integendeel, onder Indonesisch bewind heeft de bevolking van West-Papoea te maken met discriminatie, politiegeweld en pesterijen. Ik sluit me aan bij diegenen die hebben gezegd: kijk nog weer eens opnieuw naar het Droogleever-rapport. Ik heb destijds mee mogen doen aan een algemeen overleg daarover, maar dat was inderdaad vrij beperkt. Het is een ontzettend dikke studie, zo ongeveer het dikste boek in mijn boekenkast. Het is goed om daar nog eens naar te kijken en te kijken wat we daaruit kunnen leren en welke verplichtingen het geeft.

Ik zou de minister ook willen vragen, zich internationaal te blijven keren tegen de discriminatie van Papoea's en in te zetten op verbetering van hun sociaaleconomische situatie. Er zijn ook mooie projecten. Ik heb pas gehoord van een onderwijsproject van de Karunia Foundation. Ik zou de minister willen vragen om via de Nederlandse ambassade actief steun te verlenen aan projecten die bijvoorbeeld het onderwijs in West-Papoea versterken. Ik denk dat juist onderwijsversterking kan helpen bij het verbeteren van de positie van de Papoea's.

Christenvervolging

Mijn laatste onderdeel is gerechtigheid. Ik wil daarbij vanuit de kernwaarde "gerechtigheid" vooral de godsdienstvrijheid eruit lichten. Die fundamentele vrijheid wordt niet vanzelfsprekend gerespecteerd. De Iraakse voorganger Daniël zei: "De komende jaren zijn beslissend voor de kerken in Irak. Overleven of verdampen? Het is mijn grootste droom om in vrede, gerechtigheid en gelijkheid samen te leven." De SGP is blij met de benoeming van die speciale gezant voor de godsdienstvrijheid en wat ons betreft mogen we aan dit thema ook nog wel meer aandacht besteden, gezien het aantal mensen dat hieronder te lijden heeft.

Een aantal vragen in dit verband. Hoe wordt er uitvoering gegeven aan de motie over de klassieke vrijheidsrechten, die ik eerder heb ingediend en die aangenomen is? De tweede vraag is of de minister bereid is om geloofsvervolgden ook praktisch te ondersteunen en om expliciet steun te geven aan psychologische en traumazorg. We horen dat daar juist veel vraag naar is. Een vrouw uit Aleppo zei: het is eenvoudig een huis te herbouwen, maar moeilijk een hart te herstellen. Tot zover mijn bijdrage.

Nuchter met de stikstofnormen

Publicatiedatum: 14 nov. 2019 | Tweede Kamer

Boeren en bouwers, maar inmiddels ook anderen hebben te lijden van een vonnis van de rechter waarin bepaald wordt dat bedrijven en projecten stil moeten worden gelegd vanwege de uitstoot van stikstof. Daarom stelde het kabinet een pakket maatregelen samen om deze crisis te bezweren. De Tweede Kamer sprak daarover een zware kabinetsdelegatie onder leiding van premier Rutte. De bijdrage van Roelof Bisschop staat hieronder.

De kabinetsbrief en de cijfers van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu lezend, vraag ik me in gemoede af: waar is het gezonde verstand gebleven?

De bouw van 75.000 woningen zou opgeteld slechts 0,3 mol stikstof per hectare aan extra depositie opleveren - variërend van 0,1 mol in de Achterhoek tot 1,2 mol bij Den Haag. Dat is niet meer stikstof dan er in één ganzenkeutel zit. 0,3 mol valt in het niet bij achtergronddeposities van 1000 tot 2000 mol. Ook bij elkaar opgeteld gaat het dus nergens over.

Ik moet de eerste wetenschapper nog tegenkomen die deze depositie in het veld terug kan vinden. Laat staan dat er sprake is van het aantasten van Natura 2000 gebieden. Waarom al die poespas en die crisissfeer, terwijl de Habitatrichtlijn deze woningbouw gewoon toestaat? Waarom beginnen kabinet en provincies niet per direct met gebiedspecifieke drempelwaarden, te beginnen bij 0,05 mol? Wie op alle slakken zout legt, komt niet toe aan het aanpakken van de echte problemen!

De RIVM-plaatjes zijn duidelijk: 100 km/uur vlakbij Natura 2000 gebieden zou volstaan om woningbouw in een groot deel van Nederland los te krijgen. Alleen de duinen in de Randstad gooien dan nog roet in het eten.

En dáárom moeten ook Zeeuwen en Groningers van het kabinet maar 100 gaan rijden! Waarom kiest het kabinet niet voor het schrappen van de racewedstrijden in de Zandvoortse duinen?

Vooropgesteld: de SGP vindt het goed dat de maximumsnelheid wordt verlaagd in de buurt van Natura 2000 gebieden en op drukkere trajecten. Maar de SGP zegt ook: niet overal hoeft de snelheid te worden verlaagd.

Landbouw

De landbouw moet het bezuren. De sector dreigt voorlopig vooral in te moeten leveren terwijl andere sectoren ongemoeid worden gelaten. In dat verband heb ik een aantal vragen. Het kabinet gaat stikstofarmer voer afdwingen. Wat staat daar tegenover? En: gaat de ontwikkelingsruimte die hiermee gecreëerd terug naar de landbouw?

Het kabinet wil blijkbaar doorgaan met het afpakken van vergunde ruimte bij salderen. En met het afpakken van productierechten. Het is een enorme belemmering voor extern salderen en zet ook duurzame bedrijfsontwikkeling op slot. Het zorgt voor grote onzekerheid, zeker bij jonge boeren. Kabinet, doe dat niet.

Ja, er zijn mogelijkheden voor emissiereductie in de landbouw. Veel ondernemers zijn daar al mee bezig. Ik zie kansen! Ik zie kansen! Ik denk aan minder kunstmestgebruik, meer beweiding en het beluchten en verdunnen van mest. Maar ik roep het kabinet dan wel op de knop om te zetten en te kiezen voor constructief in plaats van destructief beleid.

Investeren in goed natuurbeheer? Ja. Investeren in emissiereductie? Ja. Maar wel graag met gezond verstand en een nuchtere blik. Dan komen we het verst.

PFAS

Dat geldt óók voor de PFAS-problematiek. Er is bij het kabinet wel een knop omgegaan, maar er is nog geen werkbare norm. De nood in het grondverzet is zo hoog dat per direct een soepelere norm nodig is, niet pas over drie weken. Die kan dan op basis van nader onderzoek bijgesteld worden.

SGP: laat arts op alternatieven voor abortus wijzen

Publicatiedatum: 15 nov. 2019 | Tweede Kamer

Bekijk hier <https://www.sgp.nl/actueel/sgp-laait-arts-op-alternatieven-voor-abortus-wijzen/9381> het filmpje dat de SGP in de Week van het Leven 2019 lanceerde waarin twee vrouwen vertellen hoe ze op het punt stonden een abortus te plegen. "Toen ik in de abortuskliniek de echo zag, zag ik dat het leeft en beweegt! Dat was het moment waarop ik écht begon te twijfelen."

"Als de dokter mij had verteld dat ik met de juiste hulp mijn kindje kon houden, had ik nooit voor abortus gekozen." Dat is wat de SGP te horen krijgt van verschillende vrouwen.

Ook uit onderzoek blijkt dat artsen bij ongewenste zwangerschap vaak geen aandacht besteden aan alternatieven voor abortus. Kees van der Staaij noemt deze signalen van het ontbreken van goede voorlichting "zeer zorgelijk".

De SGP schreef daarom een wetsvoorstel. In dit voorstel wil de partij twee dingen regelen:

1. Voortaan moet iedere arts in het eerste gesprek met een ongewenst zwangere vrouw, haar zowel mondeling als schriftelijk wijzen op de alternatieven voor abortus (denk aan anoniem bevallen, financiële hulp bij de opvoeding, pleegzorg en adoptie).

2. Daarnaast moet de arts haar ook wijzen op de mogelijkheid van professionele keuzebegeleiding.

"Als de dokter vertelt dat er ook andere mogelijkheden zijn voor abortus, dan heeft een vrouw in een moeilijke periode ook steun en houvast om over na te denken in de vijf dagen bedenktijd die voor een abortus geldt. Zij krijgt dan ook veel meer informatie om haar keuze op te baseren", aldus Van der Staaij.

De SGP-voorman hoopt dat deze pro-informatie benadering zowel voor- als tegenstanders van abortus met elkaar kan verbinden. Onderzoek van TNS-NIPO wijst uit dat er voor deze benadering veel steun is onder de Nederlandse bevolking.

Het wetsvoorstel is op 15 november 2019 aanhangig gemaakt in de Tweede Kamer en verzonden naar de Raad van State.

Van der Staaij over de problemen in de jeugdzorg

Publicatiedatum: 18 nov. 2019 | Tweede Kamer

Er is problematiek rondom de jeugdzorg. Lees hier de bijdrage van SGP-fractievoorzitter Kees van der Staaij, die hij naar voren bracht tijdens het wetgevingsoverleg jeugd.

"Als gezinspartij gaan kwetsbare jongeren ons aan het hart. Jongeren en kinderen verdienen, zonder lang te wachten, de best mogelijke hulp die we kunnen bieden.

De conclusies van de inspecties jeugd en veiligheid zijn snoeihard en pijnlijk. De zorg voor jongeren die in hun ontwikkeling bedreigd worden, de 'intensive care van de samenleving', zoals de inspecties het omschrijven, staat onder grote druk.

De vraag is: hoe nu verder? De SGP steunt de inzet voor meer mensen en middelen. Maar dat lijkt niet genoeg. De ministers kondigen een wetswijziging aan, waarin woord 'regio' centraal zal staan. De SGP vindt de voorstellen nog behoorlijk mistig en ze creëren helaas ook onnodig mist. Het daadwerkelijk effect valt of staat bij de concrete uitwerking.

- En waarom wordt het gepresenteerd als 'een stelselwijziging'? Vrijwel overal wordt bij zware jeugdhulp al regionaal samengewerkt.
- Wat voegt het codificeren van de bestaande praktijk toe?

Wat de SGP betreft moeten maatregelen gericht zijn op aanscherpingen binnen het huidige stelsel. Voor ons gevoel slaat de regering in het pleidooi voor een wetswijziging een stap over. We missen reflectie op de doelen van de Jeugdwet en hoe de voorstellen van het kabinet daaraan bijdragen.

De kabinetsbrief zegt dat dat de wettelijke jeugdhulpplicht ruim is geformuleerd. Dat is de halve werkelijkheid, denken wij. De hulpplicht is in de Jeugdwet juist bewust ook strikt geformuleerd: "voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen ontoereikend zijn" (artikel 2.3).

Fundamenteel voor de Jeugdwet is dat de verantwoordelijkheid voor jeugdigen en opvoeding allereerst bij de ouders ligt. Gemeenten moeten uitgaan van eigen kracht en behoeften van jeugdigen, hun ouders en sociale netwerk. Zij kunnen op dit punt een steuntje in de rug gebruiken.

- Waarom zien we op dit punt geen offensief van het kabinet?

Ik noem twee suggesties: onderzoek wijst het uit dat werken met mentoren een positieve en veelbelovende aanpak in de jeugdhulp, mits deze door alle betrokken partijen op waarde wordt geschat.

- Ziet de minister hier ook de meerwaarde van in? Is hij bereid hier in méér dan zes jeugdzorgregio's het gesprek over aan te gaan?

De stichting Eigen Kracht Centrale traint gezinnen en families om regie over hun leven te houden of te krijgen. Het krijgt bij gemeenten maar moeilijk een voet tussen de deur.

- Hoe kan de minister de activiteiten van zo'n stichting versterken?

De inspecties bevestigen onze zorg over het ingewikkelde stelsel van Veilig Thuis, Raad voor de kindbescherming en gecertificeerde instellingen, die vervolgens weer aan regietafels moeten onderhandelen met gemeenten. Ik zie met ongeduld uit naar de resultaten van de experimenten om de keten te verkorten.

- Wil de minister de komende maanden ook benutten om eens te kijken naar voorbeelden uit het buitenland, zoals het Duitse Jugendamt?

De rol van de rechter is een gapend gat in de plannen van de ministers.

Die is in Nederland gemarginaliseerd en zelfs de uitspraken worden vaak niet uitgevoerd.

- Hoe pakt het kabinet dit aan?

De inspecties wijzen erop dat de zwaarte van de problematiek is toegenomen door 'veel complexe echtscheidingen'. Een gecertificeerde instelling schat dat bij 60 tot 80 procent van hun casussen sprake is van echtscheidingsproblemen. Daar wordt je even stil van... Het zou voor gemeenten en jeugdzorgregio's topprioriteit moeten zijn om te investeren in stabiele en hechte gezinnen!

- Is de minister bereid om te onderzoeken of hij programma's voor opvoedingsondersteuning en relatieversterking stevig kan verankeren in gemeentelijk en regionaal beleid? (Net als de uitrol van 'Nu Niet Zwanger' bijvoorbeeld)